

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Pristina, 12 . februar 2013
Br.Ref.:MPM 378/13

Zajedničko suprotno mišljenje

sudije Altay Suroy, Almiro Rodrigues, i Snezhana Botusharova

Slučaj br. KI 78/12

Podnosilac zahteva

Bajrush Xhemajli

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Republike Kosovo, Pkl. Br. 70/2012,
od 22. juna 2012. god.**

1. Imamo u vidu presudu većine sudija Ustavnog suda (u daljem tekstu "većina"). Međutim, mi se ne možemo složiti sa tim iz razloga koji slede.

Predmet zahteva

2. Podnosilac zahteva se žali na pravičnost suđenja u kojem je osuđen za krivično delo ugrožavanje javnog saobraćaja. Podnosilac zahteva navodi da je krivično suđenje u njegovom slučaju prekršilo član 31 Ustava Kosova i član 6 Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama (EKLJP).
3. Konkretno, podnosilac zahteva tvrdi da su redovni sudovi odbili njegov zahtev da naredi dopunsko veštačenje u određenim okolnostima saobraćajne nesreće u kojoj je on bio uključen. Podnosilac navodi da su redovni sudovi, odbijajući ovaj zahtev, prekršili njegovo pravo na pravično suđenje. Naročito, podnosilac zahteva tvrdi da on nije imao koristi od "ravnopravnosti stranka" sa tužilaštvom u njegovom suđenju, kao što se zahteva za pravično suđenje, jer su Okružni i Vrhovni sud odbili da preuzmu dodatno veštačenje.
4. Napominjemo da podnosilac zahteva, tokom različitih sudskih postupaka u njegovom slučaju, nije istakao nikakvu zabrinutost o kršenju pravila dokaza što bi uticalo na prihvatljivost dokaza od strane Okružnog i Vrhovnog suda. Mi smatramo da je većina proširila svoje razmatranje izvan zahteva da uključi raspravu o validnosti dokaza na koje su se oslonili Okružni i Vrhovni sud. Po našem mišljenju, ova rasprava je izvan okvira zahteva i stoga van slučaja pred Ustavnim sudom.

5. Pored toga, nije uloga Ustavnog suda da oceni prihvatljivost dokaza u krivičnim suđenjima, već treba da se ograniči na razmatranje krivičnih postupaka u celini za njihovu usklađenost sa pravom na pravično suđenje.

Što se tiče činjenica uopšte

6. Mi smatramo da postoje činjenični elementi u spisu predmeta, dostavljeni od strane podnosioca zahteva koji se ne odražavaju u potpunosti u presudi većine, ali koji bi mogli da dovedu do različitih zaključaka. Dakle, mi navodimo činjenice slučaja ponovo, kao što nam se čine iz spisa slučaja.

Što se tiče optužnice

7. Podnet Zahtev izvire iz saobraćajne nesreće koja se dogodila u drumskom saobraćaju dana 21. maja 2009. god. oko 08:30, podnosilac zahteva je vozio svoje službeno vozilo, Nissan Terrano, od Prištine do svog radnog mesta u Uroševcu. On je bio sam u vozilu. Tek van Prištine, na Veterniku, podnosilac zahteva se uključio u saobraćajnoj nesreći u kojoj su bila uključena još tri druga vozila. Jedan vozač drugog vozila je poginuo, dok su nekoliko drugih putnika vozila pretrpeli teške telesne povrede.
8. Kako se izveštava, policija je prikupila dokaze na lice mesta, uključujući fotografisanje vozila, njihove relativne pozicije nakon saobraćajne nesreće i oznake na površini puta, kao i izradu skice lica mesta. U narednim danima, policija je prikupila izjave od raznih osoba uključenih u saobraćajnoj nesreći, u najvećoj mogućoj meri s obzirom na njihovo zdravstveno stanje. Broj svedoka, uključujući podnosioca zahteva, ostali su bez svesti u bolnici tokom raznih vremenskih perioda, od nedelju dana do nekoliko nedelja, kao rezultat njihovih povreda.
9. Dana 14. oktobra 2009. god. veštak saobraćaja imenovan od strane Okružnog javnog tužioca, podneo je izveštaj zasnovan na dokazima koje je prikupila policija. Izveštaj veštaka za saobraćaj je detaljno izneo uzroke saobraćajne nesreće, ocenio je brzine i relativne pozicije na putu vozila koja su bila uključena, te je identifikovao radnje podnosioca zahteva kao uzrok saobraćajne nesreće.
10. Dana 24. novembra 2009. god., Javni tužilac je podneo optužnicu protiv podnosioca zahteva za krivično delo ugrožavanje javnog saobraćaja, iz stava 5. člana 297. Privremenog krivičnog zakona Kosova (PKZK).
11. Dana 1. marta 2010. god., ova optužnica je potvrđena od strane Okružnog suda u Prištini (Ka. br. 438/09).
12. Optužnica (PP. Br. 565-1/2009) navodi da je optužnica zasnovana na sledećim dokazima:

“Činjenično stanje je u potpunosti utvrđeno na osnovu podnesaka branioca optuženog Bajrush Xhemajli, izjava oštećenih strana/svedoka, izveštaja veštaka za saobraćaj, skice mesta zločina, fotodokumentacije, i forenzičkog mišljenja i zaključaka o povređenim licima.”

13. Dana 1. marta 2010. god. podnosilac zahteva je podneo prigovor na optužnicu sa sudijom za potvrđivanje u Okružnom sudu u Prištini. Podnosilac zahteva je osporio nalaz veštaka za saobraćaj, tvrdeći da ovo veštačenje formira skoro ceo osnov optužnice i da sadrži niz nedostataka.

14. Konkretno, podnosilac zahteva je naveo:

“Veštačenje sadrži opis saobraćajne nesreće i mesta zločina, na osnovu zapisnika dobijenih od policije. Veštačenje, između ostalog, nalazi

‘jedini uzrok saobraćajne nesreće, koji je po mom mišljenju vozač vozila Nissan, sa registarskim tablicama 000-KS-035, koji je vozio većom brzinom od dozvoljene, nepromišljenim preticanjem kombija VW sa desne strane, i nepromišljenim vraćanjem na levoj traci, čime je udario kombi VW, i preticanjem kombija, izgubio je kontrolu, skliznuo na suprotnu stranu puta, i sudario se sa drugim vozilima, Mercedes 124 i Ford Mondeo, koja su se kretala u suprotnom smeru, na svojim saobraćajnim trakama, na redovan način. Iz spisa predmeta i tehničke analize ove saobraćajne nesreće, nisam pronašao nikakve druge propuste drugih učesnika, koji bi bili faktori koji bi doprineli ovoj saobraćajnoj nesreći.’

Veštačenje i konačno mišljenje ostaje manjkavo i nejasno, jer nije obezbeđeno prihvatljivo objašnjenje o uzrocima i okolnostima koje su doprinele saobraćajnoj nesreći.

Dakle, veštačenje nije uspelo da pruži bilo kakvo objašnjenje o kombiju VW, koje se kretalo na levoj strani puta. Veštačenje je trebalo obezbediti objašnjenja o sledećim okolnostima:

- *Da li je kombi trebao da se kreće-vozi na levoj traci, kao što se kretalo, ili da je trebalo da bude na desnoj traci, koje se obično koristi za sporija vozila;*
- *Da li je kombi mogao videti, i da li je vozač video vozilo Nissan da pretiče, i da li je preduzeo odgovarajuće mere (da smanji brzinu) da omogući nesmetano preticanje? Ova okolnost je trebala specifično adresiranje, jer prema izveštaju o mestu zločina, kao i simuliranoj nesreći, kao deo veštačenja, jasno je da je vozilo Nissan, koje je vozio optuženi, udarilo kombi sa svojom zadnjom levom stranom, dakle, samo je malo preostalo da završi preticanje.*

Veštačenje je manjkavo i nejasno takođe što se tiče okolnosti brzine kretanja drugih vozila u saobraćajnoj nesreći. Veštačenje ne govori o parametrima koje je veštak koristio u utvrđivanju da se vozilo Nissan kretalo brzinom od 100 km/h.

Uzimajući u obzir izjavu optuženog, da je brzina kretanja njegovog vozila u trenutku saobraćajne nesreće bila 60-70 km/h, i činjenica da je saobraćaj bio gust na tom delu puta, mišljenje i nalaz veštaka je neosnovano takođe i o toj okolnosti.

15. Na osnovu ovih tvrdnji, podnosilac zahteva je zatražio od Okružnog suda da finansira drugi izveštaj veštaka. Podnosilac zahteva navodi:

“Iz tih razloga, smatram da optužnica nije mogla biti osnovana na osnovu ovog parčeta dokaza, i kako bi otklonili te nedostatke i nejasnoće, i uvek sa

ciljem potpunog i tačnog utvrđivanja činjeničnog stanja, ovim predlažem da se angažuje drugi veštak, ili ekipa veštaka kako bi obezbedili super-veštačenje.”

Što se tiče suđenja

16. Dana 1. oktobra 2010. god., Okružni sud u Prištini je održao pretres na kome su uzeti iskazi od strane svedoka, pročitani su izveštaji forenzičkih veštaka i saobraćajnog veštaka. Podnosilac zahteva je zatražio razjašnjenje o izveštaju saobraćajnog veštaka, i saobraćajni veštak je pozvan da se pojavi u sudu.
17. Dana 18. novembra 2010. god., Sud je nastavio sa uzimanjem dokaza i saslušao je saobraćajnog veštaka. Saobraćajni veštak je objasnio kako je došao do svojih zaključka, koju je metodologiju koristio za računanje brzine raznih vozila, i odgovorio na konkretna pitanja koja su mu postavljena prilikom unakrsnog ispitivanja od strane podnosioca zahteva.
18. Posebno, veštak je objasnio da on nije našao dokaze o bilo kom kvaru vozila podnosioca zahteva. Veštak je pojasnio svoju ocenu da je vozilo podnosioca zahteva preticalo drugo vozilo na desnoj strani i pre vraćanja na levoj strani udario je drugo vozilo. Veštak je takođe potvrdio da je on sačinio ovaj izveštaj na osnovu spisa istrage, i da nije lično posetio mesto zločina.
19. U ovoj fazi, podnosilac zahteva je zahtevao od suda da imenuje dodatno veštačenje. Podnosilac zahteva je tražio objašnjenje na dva pitanja:
 - a. Veštačenje je zbunjujuće, i super-veštačenje je potrebno da bi se došlo do istine o uzrocima i/ili osobama koje su prouzrokovale nesreću; i
 - b. Tehničko veštačenje je potrebo da bi se izvršila ocena o stanju vozila podnosioca zahteva, kako bi se utvrdilo da li je tehnički kvar doprineo saobraćajnoj nesreći.
20. Okružni sud je odbio ovaj zahtev, objašnjavajući svoje rešenje u sledećim izrazima:

“U vezi sa predlogom branioca o angažovanju super-veštačenja u saobraćaju, i veštaka za mašineriju, sud smatra da je izveštaj svedoka saobraćaja i objašnjenje koje je veštak pružio su dovoljni za utvrđivanje činjeničnog stanja, i ovim izdaje sledeću:

ODLUKU

Odbija se predlog branioca optuženog da se angažuje super-veštak i veštak za mašineriju za procenu tehničkog stanja vozila Nissan pre saobraćajne nesreće.”

21. Sud je nastavio sa izvođenjem dokaza, i pročitao je izveštaj autopsije i izveštaj o mestu zločina sačinjen od strane Kosovske policije. Izvršen je uvid u fotografske dokaze uzete na mestu zločina.
22. U ovom trenutku sud je pitao podnosioca zahteva da li želi da da bilo kakvu izjavu u svoju odbranu, i one je izrazio želju da čuti u tom trenutku, u očekivanju svojih završnih argumenata o odbrani.
23. Dana 23. novembra 2010. god., podnosilac zahteva je podneo završne argumente o odbrani u vezi sa optužbama protiv njega. U ovom podnesku, podnosilac zahteva je

izjavio da je on stalno prihvatao svoju odgovornost i/ili krivicu za ovu saobraćajnu nesreću, ali je odbacio tvrdnje da je on bio "jedini uzrok saobraćajne nesreće".

24. Podnosilac zahteva smatra da se sud isključivo oslonio na izveštaj saobraćajnog veštaka, i da je taj izveštaj zbunjujući u nekoliko tačaka. Konkretno, podnosilac zahteva smatra da je sud dužan da zatraži dodatne dokaze veštaka, što se tiče (1) brzine kojom se njegovo vozilo kretalo, (2) ponašanje vozača vozila koje je preticao; i (3) tehničko stanje njegovog vozila.
25. Dana 26. novembra 2010. god., Okružni sud u Prištini je osudio podnosioca zahteva za krivično delo ugrožavanje javnog saobraćaja, shodno stavu 5 člana 297 PKZK- a. Podnosilac zahteva je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 2 godine i 6 meseci, kao i 3 godine zabrane vožnje nakon odsluženja zatvorske kazne.
26. U vezi sa prigovorima podnosioca zahteva o veštačenju saobraćaja, Sud je izjavio:

Sud je takođe ocenio izveštaj veštaka Yll Koshi, i njegovu izjavu na sudskom pretresu, o razradi njegovih zaključaka i mišljenja u izveštaju, i nakon pune i sveobuhvatne razrade, ustanovio je da je ovo veštačenje precizno, objektivno i osnovano na naučnim i stručnim pravilima, zbog toga što je veštak detaljno sačinio izveštaj na osnovu spisa predmeta, na koji je zasnovao svoje veštačenje, i stoga, sud je poklonio punu veru veštačenju, dok je primedbe branioca našao nejasnim, hipotetičkim i neosnovanim na bilo koji konkretan dokaz."

27. Sledstveno tome, podnosilac zahteva je podneo žalbu Vrhovnom sudu na presudu Okružnog suda.
28. Konkretno, podnosilac zahteva se žalio da Okružni sud nije uzeo u obzir da li su i drugi faktori i/ili osobe doprineli izazivanju saobraćajne nesreće. Podnosilac je tvrdio da, zbog toga što nije preduzeto dodatno veštačenje za razjašnjavanje ovih drugih faktora, ovo bi trebalo da dovede do zaključka da postoji razumna sumnja o tome da li je podnosilac zahteva bio jedini uzrok saobraćajne nesreće.
29. Dana 8. marta 2012. god., Vrhovni sud je odbio žalbu kao neosnovanu.
30. Sledstveno tome, podnosilac zahteva je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti pred Vrhovnim sudom.
31. Kao u svojoj žalbi tako i u svom zahtevu za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu, podnosilac zahteva se oslanjao na istim argumentima u svoju odbranu koje je podneo Okružnom sudu.
32. Dana 22. juna 2012. god., Vrhovni sud je odbio zahtev za zaštitu zakonitosti kao neosnovan, sa obrazloženjem:

"odbrana optuženog je u svim fazama postupka ponovila iste navode, takođe i sada sa ovim vanrednim pravnim lekom, odnosno navodeći da činjenično stanje nije pravično ocenjeno, zbog činjenice da prema njima sud nije uspeo da tačno proceni ko je doprineo u izazivanju ove saobraćajne nesreće sa fatalnim posledicama: ljudski faktor, putni faktor, ili tehnički faktor (eventualna tehnička greška), stoga, prema njima, u takvim okolnostima, bilo je neophodno da se naloži obavljanje super-veštačenja. Svi ovi navodi na koje je odgovoreno u

dovoljnoj meri od strane veća ovog suda, su neosnovani. Sud može da imenuje drugog veštaka ili da sprovede super-veštačenje u slučaju protivrečnosti u mišljenjima veštaka, propusta ili razumne sumnje u tačnost datog mišljenja, ako se podaci u zaključcima veštaka (kada imamo dva) suštinski razlikuju, ili kada su njihovi zaključci nejasni, nepotpuni i u protivrečnosti sa samim sobom ili razmotrenih okolnosti, i kada se sve ovo ne može izbeći sa ponovljenim intervjuima veštaka. U ovoj konkretnoj situaciji, nijedna od ovih okolnosti ne navodi sud da zatraži sprovođenje super-veštačenja. “

33. Mi smatramo da je odluka Vrhovnog suda temeljno analizirala argumente podnete od strane podnosioca zahteva, osnovana je na razumnoj i obrazloženoj oceni dokaza, i da je u okviru njegove nadležnosti i diskrecije.

Što se tiče sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava

34. Što se tiče ocene dokaza od strane redovnih sudova, podsećamo na sudsku praksu Evropskog suda za ljudska prava (Elsholz protiv Nemačke, br 25735/94, 13. juli 2000. god., stav 66) :

“Sud podseća da je prihvatljivost dokaza prvenstveno stvar regulacije nacionalnim zakonom i da, kao opšte pravilo, nacionalni sudovi treba da ocene dokaze pred njima. Zadatak suda, prema Konvenciji je da utvrdi pre da li je postupak u celini, uključujući i način pribavljanja dokaza, bio pravičan (videti, mutatis mutandis, Schenk protiv Švajcarske, presuda od 12. jula 1988. god. Serija A br. 140, str. 29, §§ 45 i 46, i H. protiv Francuske presuda od 24. oktobra 1989. god., Serija A br. 162-A, s. 23, §§ 60-61).

35. Kao posledica toga , nije do Ustavnog suda da utvrdi da li su Okružni i Vrhovni sud pravilno ocenili dokaze u slučaju podnosioca zahteva. Dužnost je Ustavnog suda da utvrdi da li je postupak u celini bio pravičan.

36. Mi se ne slažemo sa nalazima većine, kao što je navedeno u stavu 105 presude , da:

“[...] kada se posmatra pravičnost krivičnog postupka u slučaju podnosioca zahteva u celini, ne može se reći da je on imao koristi od “pravičnog suđenja” u smislu člana 6 EKLJP i člana 31 Ustava”.

37. Zapravo, primećujemo da podnosilac zahteva nije osporio svoju odgovornost za saobraćajnu nesreću na osnovu koje je osuđen, već samo osporava da je on bio jedini uzrok. On je uporno tražio dodatno veštačenje da se utvrdi da li je moguće da je bilo i drugih uzroka koji su doprineli, bilo ljudskih ili tehničkih, od kojih je predložio niz mogućnosti.

38. Dalje primećujemo da je podnosiocu zahteva data mogućnost da iznese svoju zabrinutost u vezi sa ovim raznim drugim moguće doprinosećim faktorima pred saobraćajnim veštakom i pred Okružnim i Vrhovnim sudom. Primećujemo da je saobraćajni veštak odgovorio na njegove zabrinutosti u pogledu faktora iznetih od strane podnosioca zahteva i da je objasnio zašto se nijedan od ovih faktora nije odnosio na ovu saobraćajnu nesreću.

39. Pored toga, primećujemo da su i Okružni i Vrhovni sud razmotrili zabrinutost podnosioca zahteva, i da su utvrdili da je izveštaj saobraćajnog veštaka, odgovori saobraćajnog veštaka na pitanja podnosioca zahteva zajedno sa drugim podnetim dokazima, adekvatno i potpuno adresirali ovu zabrinutost.
40. Kao takvo, ne može se reći da podnosiocu zahteva nije pruženo dovoljno prilika da dovede u pitanje dokaze i da njegova pitanja budu ozbiljno shvaćena. Niti se može reći da je podnosilac zahteva bio sprečen na bilo koji način da dostavi veštačenje ili bilo koji drugi dokaz u svoju odbranu, po sopstvenoj inicijativi.
41. Kada je reč o odbijanju suda da naredi dodatno veštačenje, što nije isto kao i odbijanje da se priznaju dokazi predstavljeni u ime podnosioca zahteva, većina se poziva posebno na stav 4, člana 31, Ustava, koji glasi:
- “4. Svako ko je optužen za krivično delo ima pravo da ispituje prisutne svedoke i da zahteva obavezno pojavljivanje svedoka, veštaka i ostalih lica, koja mogu razjasniti činjenice.”*
42. Većina se takođe poziva na stav 3(d) člana 6 Evropske konvencije, koji glasi:
- “3. Svako ko je optužen za krivično delo ima sledeća minimalna prava:*
- d. da ispituje svedoke protiv sebe ili da postigne da se oni ispituju i da se obezbedi prisustvo i saslušanje svedoka u njegovu korist pod istim uslovima koji važe za one koji svedoče protiv njega;”*
43. Većina se oslonila na veliki broj presuda Evropskog suda za ljudska prava (ESLJP) u podršci svojih zaključaka. Međutim, navedene presude su pogrešno postavljene te, kao takve, ne mogu logički podržavati zaključak većine.
44. Prva takva presuda je slučaj Vidal protiv Belgije, br. 12351 /86, 22. aprila 1992. god. U tom slučaju, ESLJP je izneo: *“Kao opšte pravilo, nacionalni sudovi treba da ocene dokaze pred njima, kao i relevantnost dokaza koje optuženi traže da izvedu” [...] “ ... ne zahteva prisustvo i saslušanje svakog svedoka u ime optuženog; osnovni cilj toga je, kao što je navedeno rečima” pod istim uslovima” puna “ravnopravnost stranaka” u pitanju. ”*
45. U tom slučaju, Apelacioni sud u Belgiji je osnovao svoju odluku isključivo na spisima predmeta i odbio je da pozove četiri svedoka predložene od strane odbrane. Pored toga, Apelacioni sud nije dao razloge za njegovo odbijanje ovog zahteva. Potpuna tišina suda o ovom zahtevu, zajedno sa presudom suda za povećanje kazne, utvrđeno je da je bilo u suprotnosti sa konceptom pravičnog suđenja iz člana 6 Evropske konvencije.
46. Nasuprot tome, u slučaju podnosioca zahteva, Okružni i Vrhovni sud su razmotrili zahtev podnosioca za dodatno veštačenje, i svaki od njih je obezbedio detaljne razloge za njihovo odbijanje. Nijedan svedok ili drugi dokazi koje je odbrana iznela, nisu odbijeni. Štaviše, Vrhovni sud po žalbi ne menja kaznu podnosioca zahteva, niti je na drugi način preinačio presudu Okružnog suda. Kao takav, slučaj podnosioca zahteva mora da se razlikuje od gore navedenog slučaja Vidal.
47. Drugi slučaj koji pominje većina je presuda u slučaju VD protiv Rumunije, br. 7078 /02, 28. juna 2010. god. Taj slučaj se ticao odbijanja suda da naredi test DNK, na zahtev osumnjičenog u slučaju silovanja. Nalazi DNK testa bi pružili informacije koje

bi mogle biti od ključnog značaja za utvrđivanje krivice za krivično delo silovanja. Kao takvo, ovo veštačenje je prešlo u srž pitanja dokazivanja krivice ili nevinosti.

48. Nasuprot tome, u slučaju podnosioca zahteva, odgovornost za saobraćajnu nesreću što uzrokuje krivičnu prijavu nije od suštinskog značaja pod lupom žalbe, pošto podnosilac zahteva nije osporio svoju odgovornost za saobraćajnu nesreću na osnovu koje je osuđen. Podnosilac zahteva je samo naveo mogućnost da mogu postojati i drugi faktori doprinosi. Kao takvo, zahtevano veštačenje je pre slučajno u nalaženju krivice ili nevinosti, nego centralno. Dakle, slučaj podnosioca zahteva mora se razlikovati od slučaja VD protiv Rumunije.
49. Treći slučaj koji je pomenut je Elsholz protiv Nemačke (gore naveden). Ovaj slučaj tiče se oca koji traži pravo na posećivanje svog maloletnog sina. Otac je zatražio psihološku procenu svog sina, kako bi se razjasnilo stanje dečakovog uma u odnosu na pojedine izjave dečaka u vezi njegovog oca. ESLJP je u tom slučaju utvrdio da je odbijanje od strane nacionalnih sudova da dodeli bilo koja prava ocu na posećivanje, već prekršilo njegovo pravo na poštovanje svog porodičnog života. Kao takvo, pitanje pravičnog suđenja odbijenog zahteva za psihološko veštačenje doprinelo je konačnom kršenju prava oca na poštovanje svog porodičnog života.
50. Nasuprot tome, u slučaju podnosioca zahteva, nije pronađeno drugih povreda prava podnosioca zahteva. Kao takvo, odbijanje Okružnog i Vrhovnog suda da nalože dodatno veštačenje nije uticalo na druga prava podnosioca zahteva. Ponovo, slučaj podnosioca zahteva se treba razlikovati od slučaja Elsholz protiv Nemačke.

Zaključak

51. U zaključku, nalazimo da, za razliku od odluke većine, podnosiocu zahteva je pružena adekvatna mogućnost da ispituje dokaze u svom slučaju. Na zahtev podnosioca, saobraćajni veštak je pozvan da razjasni svoj izveštaj, a podnosilac zahteva je imao priliku da iznese svoju zabrinutost u vezi sa veštačenjem. Iz sudskog spisa predmeta, može se primetiti da je saobraćajni veštak odgovorio na svako pitanje podnosioca zahteva sa obrazloženim odgovorima. Prema tome, ne možemo se složiti sa većinom da je došlo do bilo kojih povreda prava podnosioca zahteva na "ravnopravnost stranaka" sa tužilaštvom na suđenju protiv njega.
52. Naročito, mi primećujemo da opravdanje podnosioca zahteva za njegov zahtev za dodatno veštačenje nije bilo zasnovano na argumenat da on nije bio odgovoran za saobraćajnu nesreću koja je dovela do njegove osude za Ugrožavanje javnog saobraćaja.
53. Umesto toga, njegov zahtev za dodatno veštačenje zasnovan je na argumenat da su i drugi faktori mogli doprineti saobraćajnoj nezgodi, i on je tražio da se ti eventualni drugi faktori istraže, kako bi bili prihvaćeni ili isključeni od strane sudova.
54. Zapravo, saobraćajni veštak je uzeo u obzir zabrinutost podnosioca zahteva i priznao je da su ove zabrinutosti "u načelu" mogle doprineti saobraćajnoj nesreći, ali da u konkretnim okolnostima ovog slučaja nisu doprinele.
55. Dalje nalazimo da nije uloga krivičnih sudova da istražuju i ispituju sva moguća alternativna objašnjenja za jedan događaj, već da postignu razumni zaključak o krivici ili nevinosti.
56. Konačno, nalazimo, u okviru činjenica ovog slučaja, da je suđenje protiv podnosioca sprovedeno na pravičan način i da je zaključak o njegovom slučaju zasnovan na razumnoj i obrazloženoj oceni dokaza od strane Okružnog i Vrhovnog suda.
57. Pored toga, smatramo da nije do Ustavnog suda da utvrdi da li su Okružni i Vrhovni sudovi pravilno ocenili dokaze u slučaju podnosioca zahteva, kao što je Većina uradila.
58. U svemu, podnosiocu zahteva je pružena mogućnost da ispituje svedoke protiv njega, i nije bio sprečen da predstavi svedoke i veštake u njegovo ime, pod istim uslovima kao i svedoke protiv njega.
59. Stoga, možemo zaključiti da nije došlo do povrede prava podnosioca zahteva na pravično i nepristrasno suđenje iz člana 31 [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje] Ustava i člana 6 [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije o ljudskim pravima. Sledstveno tome, zahtev je trebao da bude odbijen kao neosnovan.

S poštovanjem podnosio

Altay Suroy
sudija

Almiro Rodrigues
sudija

Snezhana Botusharova
sudija